

“EŞ GÖREVLİ KELİME VE KELİME GRUPLARI ARASINA VİRGÜL KONUR” KURALI ÜZERİNE

Hamza ZÜLFİKAR

Yeni Türk Harflerinin kabulünden sonra dilin Latin kökenli harflere uyarlanmasında birçok sorunla karşı karşıya kalınmıştır. Bugün düştüğümüzde bu işi görev edinenler gerçekten ağır bir görev üstlenmiş.¹ Türkçenin gerçek sesleri (ünlüleri, ünsüzleri) hangileridir, otuz üç harfle yazılan bir dil 29 harfle nasıl ifade edilecek? Arapça kökenli kelimeleri aslına uygun olarak telaffuz etmekten vaz mı geçilecek? Arapçadan alınmış kelimelerde bulunup da Türkçede karşılığı olmayan sesler ve bunları karşılayan harfler ne olacak? Düne kadar sağdan sola yazarken şimdi, sağ elle soldan sağa yazma nasıl gerçekleştirilecek? Tıp, felsefe, iktisat, ticaret, kanun, sanayi dallarında kullanılan binlerce yabancı kökenli terimlere Türkçe karşılık nasıl bulunacak? Arapça-Farsça tamlamalar yani terkipler nasıl Türkçeleştirilecek? O güne kadar Arap ve Fars dil kurallarına göre işlenen Türkçe dersleri, şimdi Türkçenin hangi kurallarıyla öğretilecek?

Bitişik yazmanın esasları nelerdir, neye göre kelimeler bitişik neye göre ayrı yazılacak? Batı kökenli kelimeler özgün yazımlarıyla mı kabul edilecek? Türkçenin dil kuralları bilinmeden yazımı (imlası) nasıl düzenlenecek? Hangi kurallara göre noktalama işaretleri konacak? Örnek olarak eskiden *fası-la* diye adlandırılan *virgül*'ün yeri cümlede nerelerde olacak? Eskiden özel adları yazarken büyük harf, küçük harf diye bir şey düşünülmezdi; şimdi özel adları, kurum kuruluş adları nasıl yazılacak, bir de bunlara getirilecek eklerin -o günkü adıyla- *apostrof* ile ayrı yazılıp yazılmaması meselesi vardı?

1 **I. Dil Encümeni üyeleri:** Ahmet Cevat, Ahmet Rasim, Celal Sahir, Falih Rıfkı, Fazıl Ahmet, İbrahim Necmi, İbrahim Osman, İsmail Hikmet, Mehmet Baha, Mehmet Emin, Mehmet İhsan, Ragıp Hulusi, Ruşen Eşref, Yakup Kadri. (Soyadı kanunu henüz çıkmamış.)

Sözlüklerde Arap harflerinin sırası gözetilirdi, yeni harflerin sırasına göre kelimeler nasıl sıralanacak? Anlaşılan o günün encümen üyeleri bunlara benzer daha pek çok sorunla karşılaşmış. Yazdıkları metinlerdeki *olmağla*, *bununlaberaber*, *şukadar*, *bugibi*, *hervakit*, *bulunmıyan*, *bazikerre*, *hiçolmazsa*, *yüztutmak*, *türkçemiz* gibi bugünkü yazım kurallarıyla bağdaşmayan kelimeler gösteriyor ki henüz yazımla ilgili birtakım esaslar belirlenmemiş. Bunun farkında olan aşağıda adlarını verdiğim encümen üyeleri; 1928’de acil olarak bir *İmlâ Lûgati* yayımlamış, Arap harflerinden Yeni Türk Harflerine geçişte kelimelerin yazımını iki sütun hâlinde bu kitapta sıralamışlardır. Yeni harflerle yazılmış kelimeler ve önünde Arap harfleriyle karşılıkları. Bu sıralamada Arap harflerinin alfabetik sırası esas alınmış, bunların karşılığına yeni harfli biçimleri konmuş.

Onlara ne kadar teşekkür etsek azdır. *İmlâ Lûgati*’nin basılıp ortaya konduğu 1928 yılından bugüne kadar aradan 90 yıl geçti, hâlâ dili kullanmada birçok sorunuz var.

İmlâ Lûgati’nden 13 yıl sonra Türk Dil Kurumu, 1941 yılında İbrahim Necmi Dilmen’in yönetiminde küçük boy bir *İmlâ Kılavuzu* yayımlamış. Yukarıda örneklerini verdiğim kurala uymayan kelimelerin, bu kılavuzda imlaları düzeltilmiş; 1948 yılındaki baskı, bunu takip etmiş. 1956 yılında yayımlanan *İmlâ Kılavuzu*’nun 9 satırlık Ön Söz’ünde bunun dördüncü baskı olduğu bildirilmiş ve “Eski baskılardaki esaslara dokunulmamış, ‘ufak tefek çelişmelerin’ düzeltilmesiyle yetinilmiş.” denilmektedir. Bir yıl sonra 1957’de beşinci baskı yapılmış; burada da herhangi bir değişikliğe, eklemeye, çıkarmaya gidilmemiştir. Durgun geçen bu yıllar, 1965 yılına kadar sürmüştür.

Kılavuzların virgöl bahsinde ilk cümle olarak yer alan *Eş görevli kelimeler arasına virgöl konur* cümlesi; ortaöğretim çağındaki çocuklarca yanıtlanması, örneklenmesi beklenen bir sorudur. Bu soru bana da soruluyor.

Önce kılavuzların virgöl bahsinde bulunan bu ilk maddenin yıllar içinde nasıl ifade edildiğini görelim:

Dördüncü baskı (1956)

Cümlede birbiri ardınca sayılan isimler, sıfatlar, zamirler veya birbirine bağlı fiiller .. vb. arasına;

Beşinci Baskı (1957)

Aynı cümle korunmuş ancak burada iki nokta kaldırılmış.

Adı Yeni İmlâ Kılavuzu olan baskı (1965)

Burada kural “Cümlede birbiri ardınca sayılan isimler, sıfatlar, zamirler veya birbirine bağlı fiiller vb. arasına” biçimindedir.

Tanım cümlesinde *veya* sözü *ya da* olarak değişmiştir. *Ya da* bu tarihten sonra *veya* yerini alarak yaygınlaştı.

Türk Dil Kurumunun yukarıdaki yayınlarında geçen tanımı Dergah (*Dergah* kelimesine kitapta düzeltme işareti koymamışlar) yayınları içinde çıkan *Doğru İmlâ Kılavuzu* adlı yayında da görmekteyiz:

“Cümlede bir biri ardınca sayılan isimler, sıfatlar, zamirler veya birbirine bağlı fiiller arasına konur.”

Verilen bu tanımlar içinde geçen *sayılan* sözü muhtemelen *sıralanan* idi; üzerinde pek durulmamış, uzun yıllar *sayılan* sözüyle bu madde Türk Dil Kurumunun yayınlarından piyasada yayımlanan kitaplara da geçmiştir.

Eş değerde veya *eş görevde*, *eş görevli*'ye gelince bunları 1980'li yıllarda yayımlanan kılavuzlarda görmekteyiz.

Türk Dil Kurumu yayını, adı Yeni Yazım Kılavuzu olan on birinci baskı (1981)

Söz konusu olan virgülle ilgili ilk madde burada şöyle değiştirilmiş:

“Eş görevli sözcükleri, sözcük öbeklerini ve sıralı tümceleri ayırmada kullanılır.”

Sabah gazetesi yayını olan İmlâ Kılavuzu

“Yazıda arka arkaya gelen eş görevli kelimeler arasına konur.”

Mehmet Aydın – Hürdoğan Meydan, Türkçe İmlâ Kılavuzu

“Görevli sözcük ve sözcük öbekleriyle, cümlenin öğelerini, kısacası tüm ayrıntıları ayırmada kullanılır.”

Altın Kitaplar yayınevi yayını, Altın İmlâ Kılavuzu

“Yazıda arka arkaya gelen eş görevli kelimeler arasına konur.”

M. Sabri Koz - Turan Yüksel, Büyük Yazım Kılavuzu

“Cümle içinde eş değerdeki isimlerin, söz öbeklerinin, cümleciklerin birbirinden ayrılmasında; okuma ve konuşma sırasında sözlerin anlamına göre söylenmesini sağlamada kullanılır.”

Karanfil yayınları, İmlâ Kılavuzu

“Peş peşe yazılan eş görevli kelime ve kelime gruplarının arasına konur.”

Türk Dil Kurumu yayını Yazım Kılavuzu (2012)

“Birbiri ardınca sıralanan eş görevli kelime ve kelime gruplarının arasına konur.”

2012 yılına gelinceye kadar kılavuzlarda söz konusu ilk maddelerin tanımları benzerdir. Piyasada çıkan kılavuzlarda bazen *Sözcük* yerini *kelime*'ye, *öbek* yerini *grup* sözüne bırakmış; sıralı tümce isabetli olarak bu tanımda yer almamış. Kimisi *eş değer* kimisi *eş görev* kimisi *peş peşe* kimisi *birbiri ardınca* kimisi de *arka arkaya* sözlerini kullanmış. *Eş* kelimesini bitişik yazanlar da olmuş. Bu yayınlar yıllarca okullarda başvuru eserleri olarak kullanıldı. Farklı kelime kullanmaktaki amaç, tanımın alıntı değil özgün olduğu izlenimi vermektir.

Yeri gelmişken *eş* kelimesinin bugünkü kılavuzumuzda *eş biçim*, *eş cinsellik*, *eş değer*, *eş seslilik*, *eş güdüm* örneklerinde olduğu gibi ayrı yazılmasının bilim çevrelerinde bir sorun olarak görüldüğünü belirtmek isterim.

Öğrencinin sorusuna dönelim. Soru, söz konusu ettiğimiz kılavuzlardaki bu ilk maddeyle ilgilidir. Her defasında Millî Eğitim Bakanlığı ve onun bir birimi olan Talim Terbiye Kurulu ile istişare edilerek hazırlanan kılavuzlardan yararlanan öğrenciler soruyor:

Kuralda geçen *eş görevli kelime*, *eş görevli sözcük*, *eş görevli kelime grubu* veya *eş görevli sözcük öbeği* terimlerinin ne olduğunu öğrenmek istiyor.

Bunların ne demek olduğunu aşağıda örnekler vererek açıklamaya çalışılacağım. Buna geçmeden yalnızca bir madde üzerindeki bu tutarsızlığın, kılavuzların öteki maddelerinde de görmek mümkündür. 90 yıl içinde

her baskıda değişen terimler, tanımlardaki farklılıklar, eğitim ve öğretimi etkilemiş; terimi, tanımı açıklamak öğretmenin tercihinin kalmış. Bu sebeple terim ve tanım açısında tutarsızlık, Türk Dil Kurumunun kılavuzları arasında görüldüğü gibi piyasada kılavuz hazırlamaya girişen kişi ve kuruluşların yayınlarına da geçmiştir. Bunlardan örnekler vermek, yazının sayfa sayısını aşar.

Gazeteler okuyucu sayısını artırmak için yazım (imla) kılavuz yayımlama yoluna başvurur.² Kuruluşlar ve kişiler,³ gelir sağlamak için bu yola girer. Onlar da Türk Dil Kurumunun kılavuzuna benzememesi için özellikle tanımlarda farklılık yaratır; keyfi terimler, kelimeler kullanırlar. Açıklama yapılmadan, söz konusu terimler tanımlanmadan, örneklenmeden virgülle ilgili bu ilk madde de olduğu gibi öğretilenler, birtakım noksanlıklarla öğrencinin bilgi dağarcığında kural olarak kalmaya devam etmiştir. İtiraf etmeliyiz ki bu durum; edebiyat, fizik veya felsefe derslerinde, özellikle tıp ve hukuk öğretiminde de aynıdır. Terimi açıklamadan, tanımını vermeden dersler akıp gider.

“Cümlede yapılan durakları gösterir” biçiminde virgülle ilgili nesnel (afaki) birtakım tanımlamaları kendince kural sayanların tutumu bilgilerin oturmamasına sebep olmuştur. Kurum dışında yayımlanmış bir kılavuzda konuyla ilgili maddelerden “Tümcede vurgulanarak belirtilmesi gereken öğelerden sonra konur” denmektedir. Bu da nesnel tanımlardan biridir.

Virgülün dile getirildiği 1941’de yayımlanan *İmlâ Kılavuzu*’nda, konu dört madde içinde açılmış. *Kılavuz*’da örnek verilmeden virgülün cümledeki yeri, “birbiri ardınca gelen isimlerden, sıfatlardan, zamirlerden; birbirine bağlı fiillerden sonra kullanılır” biçiminde tanımlanmıştır.

Örnek cümlesiyle bu madde, Türk Dil Kurumunun bugün kullanımda olan *Yazım Kılavuzu*’nda ise şöyledir:

Birbiri ardınca sıralanan eş görevli kelime ve kelime grupları arasında virgül konur. Verilen örnek ise şöyledir:

2 *Türkçe İmlâ Kılavuzu*, *Hürriyet* Gazetesi Kültür ve Sanat Servisi Yayını, 1991

İmlâ Kılavuzu, *Sabah* Gazetesi

Doğru İmlâ Kılavuzu, Dergâh Yayınları, 1981

İmlâ Kılavuzu, Karanfil Yayınları, 2005

Altın İmlâ Kılavuzu, Altın Kitaplar Yayınevi, 1988

Yazım Kılavuzu, Eğitim Yayınları, 1988

3 Mithat Sadullah Sander, *Bütün Okullar İçin Yeni İmlâ Kılavuzu*, İstanbul 1956

Mustafa Nihat, *Özön Türkçe İmlâ Kılavuzu*, İstanbul 1963

M. Sabri Koz - Turan Yüksel, *Büyük Yazım Kılavuzu*, Yuva Yayınları, 1991

Mehmet Aydın - Hürdoğan Meydan, *Türkçe İmlâ Kılavuzu*, Emek Yayın Dağıtım, 1991

Fırtınadan, soğuktan, karanlıktan ve korkudan sonra bu sıcak odanın havasında erir gibi oldum.

Virgülün kullanıldığı yerleri 1977 yılında yazımına, anlatımına güvenmediğim kimselerin, yazarların eserlerinden yaptığım cümle taramalarına dayanıp dil bilgisinin kurallarını gözeterek *Yüksek Öğretimde Yazım ve Anlatım* (1967) adlı kitabımda 27 madde içinde toplamıştım. Sonradan 2000 yılında Türk Dil Kurumunca kurulan İmla Kurulunda virgülün kullanıldığı yerlere özel bir önem verdik. Toplantılara Talim ve Terbiye Kurulundan da üyeler katıldı, görüşleri alındı. Virgülün kullanıldığı yerleri örneklerle belli maddeler içinde toplamaya çalıştık. Kurul üyeleri olarak amacımız, okullarda yazım kurallarının birlik içinde öğretilmesiydi. Daha sonra 2005 yılında *imla* terimi, *yazım* yapılarak hazırlanan Yazım Kılavuzu Kurulunda gene Talim ve Terbiye Kurulunun üyeleriyle virgülu tekrar ele aldık ve daha ayrıntılı bir çalışma yaptık; ilgili kurallar on üç madde içinde toplandı. Ayrıca yüklemi “konmaz” fiili ile biten altı uyarı cümlesiyle virgülün kullanılmayacağı yerler de belirtildi.

Türk Dil Kurumunun *Yazım Kılavuzu*'nda virgülün kullanıldığı yerler 15 madde olarak tespit edilirken bunları anlatan cümleler **konur, kullanılır** fiilleriyle biter. Bunun dışında bir de **kullanılmaz** fiiliyle biten maddeler var, onlar da 6 maddede toplanmıştır.

Yeri gelmişken noktalama konusunu bir bütün olarak ele alan ve aşağıda dipnot olarak verilen birkaç eseri de hatırlamak gerekiyor.⁴

Burada virgülle ilgili ilk madde olan *eş görevli kelime ve kelime grupları arasında virgül konur* maddesini derlediğimiz örnek cümlelerle ele alalım.

Önce Refik Halid Karay'ın *Üç Nesil Üç Hayat* adlı eserinden aldığımız *eş görevli kelimeler ve eş görevli kelime grubu* ile ilgili örneklere bakalım.

Deniz ancak balıkçı, kayıkçı, ... gemi tayfaları ve bahriyelerin girdikleri yerdir. (143. s.)

Deniz (özne), *yerdir* (yüklem) olup ortada bir belirtili ad tamlaması var. Bu belirtili tamlamada *girdikleri* tamlanan, *balıkçı, kayıkçı, gemi tayfaları ve bahriyeler* birer eş görevli kelimeler olup tamlanan durumundadır.

4 İsmet Gönülal, *Noktalama*, Ankara 1961.

Mahir Kalfa, *Noktalama İşaretlerinin Türkçenin Öğretimindeki Yeri ve Önemi*, Ankara 2000 (Doktora tezi).

Faysal Okan Atasoy, *Türkçede Noktalama*, Özel Kitaplar Yayını, 2010.

Bu cümle *balıkçıların, kayıkçıların, gemi tayfalarının ve bahriyelerin girdikleri* biçiminde açılabilir. Bir başka örnek alalım:

Zihnimden izbe sokaklar, sopalı bekçiler, yanı kılıçlı komiserler ... geçiyor. (230. s.)

Cümledeki *izbe sokaklar, sopalı bekçiler, yanı kılıçlı komiserler* sıfat tamlamaları eş görevli öznelerdir. Bir de fiilden yapılmış sıfat örneği alalım:

Artık onlar inanılmaz, akıl almaz, zihin kavramaz birer hatıradır. (229. s.)

Yazarın bu cümlesinde *hatıra* kelimesini niteleyen *inanılmaz, akıl almaz, zihin kavramaz* eş görevli birer sıfattır. Aşağıdakiler ise virgülle ayrılmış birer addır (isim).

Kurşun kalıpların dökülmesi, tıraşlanıp perdahlanması, matrislerin kuruması, klişelerin havagazından geçirilmesi için ayrı ayrı odalar, kazanlar, manivelalar, aletler hepsi de görülecek şeylerdi. (176. s.)

Bu cümlede *kurşun kalıpların dökülmesi, tıraşlanıp perdahlanması, matrislerin kuruması, klişelerin havagazından geçirilmesi* dört fiilden türetilmiş iş adlar birer eş görevli kelime olup virgülle ayrılmış, sonuçta *için* edatına bağlanmıştır. Bu demektir ki *için* edatı *kurşun kalıpların dökülmesi için, tıraşlanıp perdahlanması için, matrislerin kuruması için, klişelerin havagazından geçirilmesi için* biçiminde eş görevli kelimelerin her biriyle ilgili olup cümlelerin zarf tümleçleridir.

Taradığım eserlerde, virgülün kullanıldığı birçok cümlede kurallara uymayan noktalamalar gördüm. Bunlardan en belirgin olanlarından iki örnek verelim:

Refik Halid Karay’ın şu cümlesinde virgül yerinde kullanılmamıştır:

Renkler o suretle ya çok kızıl, ya fazla siyah, yahut da alacalı olur. (93. s.)

Bir örnek de A. H. Hamdi Tanpınar’ın *Huzur* adlı eserinden alalım:

Çocuğunun kendi yatağının başında duran karyolasına bakarak, dışarıdan gelecek hiçbir şeyin kendi sükunetini bozmayacağını sanmıştı. (111. s.)

Çocuğunun kendi yatağının başında duran karyolasına bakarak zarf grubu gibi cümlede buna benzer başka bir zarf grubu olmadığı için *bakarak* sözünden sonra virgüle gerek yoktur. Bunun gibi bir başka zarf grubu cümlede olsaydı o zaman virgüle ihtiyaç duyulurdu.

... Romanyalı bir kadın yüzünden iki sene evini barkını bırakmış, şurada burada sürtmüş, sonra da bir gün artık beraber yaşayamayacaklarını, ayrılmaları lazımgeldiğini söylemişti. (A. Hamdi Tanpınar, *Huzur*, 68. s.)

Önce cümlede geçen *lazımgelmek* sözünün ayrı yazılması gerektiğini belirtelim.

Bu cümlede en sonda yer alan *söylemişti* fiilinde yer alan hikâye eki *-tı* aynı zamanda önceki *bırakmış, sürtmüş* yüklemelerine de aittir. Cümledeki *bırakmış, sürtmüş, söylemiş* eş görevli yüklemelerdir.

Aynı yazardan hikâye ekinin bağlama görevi yaptığı bir başka eş görevli kelimelerle kurulmuş cümle örneği alalım:

Uyanır uyanmaz kayağa atlıyor, sırasına göre yelkenle, bazen motörle iskeleye geliyor, orada balık avlamaya çalışıyor, kahvede kitap okuyor, semtin eskileriyle konuşuyor, çok bunaldığı, denizde iş bulamadığı zamanlar yukarılara çıkıyor, Nuran'ın evinin etrafından uzak durmak şartıyla tepelerde dolaşiyor, Boğaz baharının o sert rüzgârında kır çiçeklerinin, otların arasında geziniyordu. (109. s.)

Geziniyordu fiilindeki *-du* hikâye eki eş görevli *atlıyor, geliyor, çalışıyor, okuyor, konuşuyor, çıkıyor, dolaşıyor* yüklemelerine de ait.

Yukarıda geçen *motör* ve *şartıyla* kelimelerini bugün *motor* ve *şartıyla* biçiminde yazıyoruz.

Daha birçok millî gösteriler yapılacak, belki de bir perdelik siyasi bir komediya oynanacaktı. (Yakup Kadri Karaosmanoğlu, *Hüküm Gecesi*, 199. s.)

Biri çıksa da şunları tanıtsa, notaları neşredilse, diskleri yapılsa şu piyasa musikisinden bir parça kurtulsak (A. Hamdi Tanpınar, *Huzur* 72.s.)

Cümlede geçen dilek kipinin *-sa* ekiyle kurulmuş *çıksa, tanıtsa, neşredilse, yapılsa* birer eş görevli kelimedir. Bu sebeple aralarına virgül konulmuştur.

Aşağıdaki örnekte ise *-sa* zaman ekleri üzerine gelen şart ekidir. Cümledeki *İdare ediyorsa* sözüne benzer bir başka görevli kelime olmadığı için yazarın *idare ediyorsa* sözünden sonra koyduğu virgüle gerek yoktur.

Nasıl gün dediğimiz şeyi güneşin hareketi idare ediyorsa, onu da bu gözlerin parıltısı idare ediyordu. (A. Hamdi Tanpınar, *Huzur*, 72. s.)

Falih R. Atay'ın *Batış Yılları* adlı eserinden bulunma durum eki ile ilgi örnek şöyledir:

Bir hayal uğruna biri Ankara’da, biri Ulukışla’da biten iki demiryolu hattı... (135. s.)

Virgülün kullanılmasına gerek olmayan bir örnek de Falih Rıfkı Atay’ın *Batış Yılları* adlı eserinden alalım:

Herkes ya oruçludur, ya kendini öyle gösteriyor. (20. s.)

Cümlede eş görevli kelimeler arasına virgül konur deyip geçmekle iş bitmiyor. Bunların örneklenmesi, açıklanması, tanımlanması gerekiyor. Yukarıda verilen birkaç örnekte görüldüğü üzere; cümlede durum ekleri, iyelik ekleri, isimler, sıfatlar, zarflar ile oluşturulmuş *eş görevli kelimeler ve kelime grupları* çeşitlendiğinde virgülle ayrılmıştır. Buna göre *eş görevli kelime* ve *eş görevli kelime gruplarını (öbeklerini)* şöyle tanımlayabiliriz:

Bu tanımın dil bilimi ve dil bilgisi terimleri sözlüklerine de girmesi veya tartışılması gerekir.

Eş görevli kelime, eş görevli kelime grubu: Cümlede birbiri ardınca sıralanan, virgülle ayrılmış birden fazla yapıca benzer ad, sıfat, zarf ve çekimli fiil grubu.

Yazarların eserlerinden örnekler derlerken birçok cümlede virgülün gerekmediği hâlde kullanıldığını gördüm. Bunlardan da birkaç örnek verelim:

Ya ... ya ... yahut birer bağlaçtır. Bağlaçtan sonra virgül konmamalıdır. Bugün bu kalıbı *ya ... ya... ya da* biçiminde kullanıyoruz. Bu tür *hem ... hem, ne ... ne* gibi bağlaçlar arasına virgül koymuyoruz.

Yazımdaki titizliğine güvendiğimiz yazarların, hatta Türk dili ve edebiyatı alanında tanınmış dilcilerin, bilim adamlarının yazılarına baktığımızda virgülün kullanıldığı yerlerde tutarsızlıkların olmasının bir izahı olmalıdır. Virgülün kullanıldığı yerler gelenekleşmemiştir.

Okul çağındaki milyonlarca öğrencinin birinci derece ilgi duyması gereken ders Türkçedir. Okuduğunu anlayacak, düşüncelerini, bilgilerini yazım kurallarına göre uygun olarak okunaklı bir yazı ile ortaya koyacak ki hayata atıldığında bunlarla kendini ifade edebilsin, çevresine kabul ettirebilsin.

Yapmamız gereken şey, yazım kılavuzları, genel dil sözlükleri, terim sözlükleri gibi kaynakları tutarlı ve doğru olarak hazırlamak ve yayımlamaktır.